

ZPRÁVODAJ

pátek 12. srpna naprosto legální 15 / 2022

Maluj zase obrázky

„Vidíš ten domeček?“ ukazují na dřevěný vyřezaný poutač, připevněný u průchodu k lodičkám. Tenkrát jsem přemluvila svého kamaráda Honzu, aby jel na Prázdniny v Telči se mnou. Utáhla jsem ho na jakéhosi Glenu Hansarda, který tady už jednou vystupoval a Honza v něm okamžitě identifikoval někoho, koho nutně potřebuje vidět. „Miluju ty domečky! To jsem nikdy jinde neviděla.“ Honza mi věnuje shovívavý pohled ve smyslu, že bláznům se nemá odporovat. Je mi jedno, co si myslí. Posléze zůstává sedět v malém hloučku na chodníku, kterému Glen hraje na kytaru a já jdu na obhlídku svých oblíbených míst. Mám radost z každého domečku, který na obchůzce potkám. Každý vypadá jinak a přesto nezaprou jedinečný rukopis svého tvůrce. To samé platí o festivalových tričkách. „Ty obrázky jsou naprosto boží,“ prohlížím s nadšením jedno dámské. Jemu se taky líbí, ale zatím to nechce přiznat.

Chápu, že teď napjatě očekáváte, jak že jsem tedy toho Matěje Koláře, který má ty domečky, trička a prostě celou vizuální stránku našeho festivalu na svědomí, poznala. Moje nejstarší vzpomínky na něj začínají teprve v době před sedmi lety, kdy jsem se připojila k pořadatelskému týmu. Cítila jsem se skutečně poctěná a svým způsobem velice šťastná, když jsem mu poprvé stiskla ruku. Poznala jsem ho coby umělecky založeného, vysoce kreativního člověka a zároveň milujícího manžela a otce tří šikovných dětí. Od té doby, co ho znám, jsem mu nescetněkrát zopakovala, jak se mi jeho výtvarné nápady líbí. Když ho přistihnete, jak klečí před púlnocí v naší štábní kuchyňce a maluje plakáty na další den, je v tom pokaždé něco fascinujícího, pozorovat, jak dokáže namalovat několik stylů písma, aniž by udělal kaňku. Tím ale jeho přínos Prázdninám rozhodně nekončí. Matěj vymýšlí různé pořadatelské akce na náměstí, oblíbené svíčky nebo nápadité hudební performace na Den boje proti jaderným zbraním u Štěpnického rybníka jsou také jeho prací. Stará se o zahajovací ceremoniály Prázdnin v Telči a pokud vám kdy pořadatelé nabídeli na náměstí něco dobrého k snědku, má to také na svědomí. Všechny tyhle zdánlivě maličkosti v minulosti utvářely můj celkový dojem z Prázdnin a pokládám je za nesmírně důležité, aby také noví návštěvníci stále vnímali náš festival tak, jak ho vnímám já.

Co se čtvrtka týče, dovoluji si naprosto netradičně začít zmínkou skutečně dechberoucí večerní recitace Matějovy dcery Aničky u Štěpnického rybníka. Poezie u Olíkovy boudy je zbrusu novým Medvědíím nápadem a Anička s básní *Teta* od Josefa Svatopluka Machara včera dokázala, že jablko v tomto případě opravdu nepadlo daleko od stromu. Na zámku jsme měli Mirka Kemela a Radůzu. Dominantní harmonika, chytré a zajímavé texty a v případě Mirka i řada povedených vtípků – zhruba tak můžeme popsat, jak to včera na zaplněném nádvoří vypadalo. Bára Hrzánová s Bachte Apsala poté na Panském dvoře navodila tu správnou atmosféru letní prázdninové noci. To nás ale nepřekvapuje – Bára je u nás už dávno ověřená a určitě nepřijela naposledy. Třešničkou na dortu včerejšího večera byl překrásný úplněk. *Sova*

Teatr Pavla Šmída – Hra na hledanou

Loutková pohádka pro děti o lásce. Dospělí vědí, že si ráda hraje na schovávanou, protože ji nejvíce ze všeho baví, když ji lidé hledají. Ale vědí to i děti? „Když jsem byl malý kluk, tak jsem moc rád hledal a moc rád jsem se schovával,“ říká autor pohádky, Pavel Šmída. „Pak jsem vyrostl a na tu krásnou hru jsem trochu pozapomněl. Jsem rád, že vám mohu ten příběh vyprávět. Mám díky tomu zase velkou chuť si hrát, zase mě baví hledat.“ Dnes ve tři na Panském dvoře!

Passage

Oblíbená folková kapela z Teplic, která patřila k našim pravidelným účinkujícím, skončila po 15 letech z osobních a časových důvodů. Stalo se tak na jaře roku 2019, a přestože poslední avizovaný koncert měl proběhnout v říjnu téhož roku, Passage se k nám ještě jednou naposledy vrací v původním složení. Kapelník Passage Jarda Kuchař s basákem Standou už pracují na obnově kapely, tak se snad, byť v jiném složení, budeme vídat i nadále.

Zkusmeto

Čtyři holky a jeden rytíř v blýskavé zbroji. Na Kocouří scéně vám dnes představíme mladou a nadějnou kuřimskou kapelu, která se vás pokusí zaujmout pořádnou porcí folkové hudby. Na pódiu podává jak syrové texty, tak i do křupava propečené melodie. I když jsou prý každý z jiného těsta, jsou přesvědčení, že jim přijdete na chuť!

Vasilův Rubáš

První kapela dnešního večera k nám přijíždí z Prahy, kde v prostorách protiatomového krytu piluje svůj alternativní arzenál. Vasilův Rubáš se do širšího povědomí dostal díky vítězství v Mezinárodní interpretační soutěži Porta v roce 2012. Od té doby patří ke stálým alternativních hudebních festivalů, ale kapela vystoupila také na velkých akcích, jako je Rock for People nebo Colours of Ostrava. Inklinuje k široké škále stylů, od folku až po punk. Folk-reggae-punkové duo, které je kromě svých vtipných textů a melodií známo i svým komickým vystupováním, tvoří Filip „Vasilův“ Novák, autor většiny písní, kromě zpěvu hrající také na akordeon a akustickou kytaru, a Petr „Ruby“ Rubáš. Ten také zpívá, dělá zvukové efekty a ovládá hru na tradiční africké bubny djembe. Vystupoval ale i se souborem renesanční hudby. Chytlavé a nápadité songy, střídámá instrumentace, neotřelá aranže, dravost a otevřenost – to je první z účinkujících dnešního večera.

Buty

„Mám jednu ruku dloouhou.“ Nevím, jak vám, ale mě pokaždé při vyslovení názvu téhle kapely, vytane na mysli jejich legendární hitovka k roadmovie Honzy Svěráka, *Jízda*. Léto, volnost, vítr ve vlasech. Možná, že stejně jako výše zmíněný film, i Buty tvorba populární kapely Buty by se dala takhle nějak charakterizovat. Partička výtečných muzikantů okolo frontmana Radka Pastrňáka má na svém kontě 8 studiových alb a obdržela veškerá prestižní ocenění, která lze v české kotlině získat. Kromě dnes už notoricky známých písniček, jako je *Tata, Nad stádem koní* nebo *František*, si Buty rádi odskočí také filmové hudbě. Kromě *Jízdy* jste je tak mohli slyšet kupříkladu v *Tajnostech* Alice Nellis a nebo v *Mamas & Papas* od téže režisérky.

Minikapela

I na našem docela tradičním festivalu je místo pro alternativu a protiproud. Minikapela je bandička provokatérů, která kombinuje chytlavou muziku s trefně potouchlými texty. I když jde o (na prázdninovitelské poměry) mladé uskupení, dalo by se s nadhledem říct, že navazují na českou písničkářskou tradici. Z jejich textů totiž srší vtip i ironie srovnatelná s textařskými velikány, které známe ze zámečského pódia i z pokoutných sedánek v podloubí telčského náměstí. Chcete-li se podívat, kam míří naše skorofolková alternativa, koncert Minikapely je ideální příležitostí!

DRBY Matěj si včera zlepšil svoji dovednost plížení, ukradl tajně lavičku z nádvoří přímo uprostřed koncertu. Sneak skillu 100 dosáhne nepozorovaným ukradením lavičky plně obsazené.

Fanda našel náhodou na Panském dvoře nový tampon a celou noc diskutoval s okolosedícími o správných způsobech jeho použití.

Objevte scénu s buskery u Olíkovy boudy a lodiček!

16:00 Saša Niklíčková 20:30 Lubomír Vlna Vaňka

15.00 pohádka

17.00 Kocouří náměstí

19.30 nádvoří zámku

22.30 Nocturno

Divadlo Já to jsem
Kolotoč pohádek

Vlna a Alishi

Milan Samko
Dan Bárta a Illustratosphere

Divadlo Já to jsem
Malý princ

ZÍTRA
13. SRPNA

SOBOTA